

се събира епархиаленъ учителски съборъ. Неговъ председателъ е софийскиятъ учителъ Василь З. Расолковъ (вж. Хр. Семерджиевъ, Самоковъ и околността му, с. 160).

50. Стихотворения на Манолъ Лазаровъ

Манолъ Лазаровъ е единъ отъ първитѣ ученици на Зах. Круша въ София. Отъ списъцитѣ на спомощниците се вижда, че той е училъ въ взаимното училище на Зах. Круша презъ 1840—1845 г. (вж. отдѣла „Спомощници на българската книга отъ София“, № 2—5). Следъ 1845 г. той билъ по-виканъ за учителъ въ Етрополе, дето заедно съ учителя Дим. Ив. Дидовъ уредилъ училището по нова метода (вж. Т. Икономовъ, Учебното дѣло въ гр. Етрополе отъ около 1820—1877 г. Сп. Учителъ, г. VI, 1898—99, кн. 9—10, с. 760—770, и Юбилеенъ сборникъ на Соф. д-во „Денкоглу“, с. 62—63; датитѣ и на дветѣ мѣста сж съвсемъ погрѣшни). Тамъ преподавалъ граматика, катихизисъ, история, физика, география, славянски и гръцки преводъ. Презъ 1850 г. М. Лазаровъ отишълъ въ Ловечъ да уреди тамошното училище. Тамъ учителствувалъ до 1858 г., следъ което дошълъ въ София за учителъ въ взаимното училище. Тукъ останалъ до 1862 или 1863 г., като следъ Филаретова билъ временно главенъ учителъ (вж. Л. Ив. Доросиевъ, Нашитѣ класни, сръдни и специални училища преди освобождението. София 1925, с. 63). Отново учителствува въ Ловечъ до 1870 г., взима участие въ революционното движение, дожда въ София, а следъ това бива изпратенъ за учителъ въ Брѣзникъ, за да пробуди революционното съзнание у населението. Презъ 1878 г. е пакъ учителъ въ София. Умира презъ 1881 г.

М. Лазаровъ е билъ отъ събуденитѣ учители, обучавалъ е съ увлѣчение, затова е печелѣлъ обичта на ученицитѣ си. Още презъ 1858 г. издава Разна любовна пѣснопѣвка събралъ Г. М. Л. Софианецъ а издалъ Пенчо Радовъ Карлов. книгопродавецъ. Бѣлградъ 1858. Стр. 4+106. Книгата съдържа пѣсни и стихотворения отъ Манолъ Лазаровъ, П. Р. Славейскый („Елегїа“, с. 5—6; „Пѣснь“, с. 22—23; „Гласъ“, с. 55—57), Н. Ч., Н. Катрановъ, С. Стойковъ, У. Г., А. Х. Драговецъ, К. С. Пишурка, Т. Н. Шишковъ, А. О. Поповичъ Хилендарецъ, Ф. Р., Кипиловски, Д. П. Чинтуловъ, петъ хубави народни пѣсни, турски пѣсни (предадени съ кирилица) и нѣколко пѣсни безъ авторъ. Тая книга, безъ да има качества на художественъ сборникъ, е интересна като антология на нашата любовна лирика презъ 1858 г. Стихотворенията на Манолъ Лазаровъ, които изпълватъ по-голяма частъ отъ книгата, сж твърде посрѣдствени. Езикътъ е баналенъ, книженъ, нѣма сочни сравнения и образи, нѣма живо поетическо чувство. Обаче въ тия стихотворения се разкрива единъ жизнерадостенъ темпераментъ, надаренъ съ усѣтъ за природата. Въ тѣхъ се забелязватъ нѣкои влияния на наши стихотворци, но особено добре личи тѣхната зависимостъ отъ новогръцки образци, главно отъ пѣснитѣ на А. Христопуло. Интересно е, че откриваме и подражания на руски поети, именно Карамзинъ. Нѣкои стихотворения сж заети отъ сръбски стихотворци. Тия посочвания представятъ любопитенъ материалъ за историята на българската поезия.